VIẾT CHO TUỔI 30
Nguyễn Tường Tuấn

Chương # 10: Tội của Trump!

Hoa Kỳ đang bước vào năm 2020 với sóng gió tại Thượng Nghị Viện về việc "luận tội" Tổng thống Donald Trump. Tốn không biết bao nhiêu giấy mực của hai phía, chống đối lẫn bênh vực. Không phải là luật sư, hiểu biết về hiến pháp và luật lệ Mỹ nhỏ hơn con kiến, cho nên không dám lạm bàn về trò chơi chính trị, nhân danh dân chủ này. Tuy nhiên, mong được chia sẻ cùng bạn đọc một vài suy nghĩ và tìm hiểu, tại sao ông Donald Trump bị nhiều người thuộc đảng Dân chủ, và giới truyền thông ghét đến thế? Trong đó có cả phía Cộng hoà, đúng là tứ vi địch thù!

Bênh vực hay chống đối, chúng ta cũng nên tìm hiểu cái gốc rễ của vấn đề, thay vì chỉ nhắm vào ngọn.

1. Tổng thống Donald Trump không phải là một chính trị gia chuyên nghiệp! Trước bầu cử năm 2016, dân Mỹ chỉ biết đến tên tuổi ông là một nhà kinh doanh địa ốc thành công, tổ chức những chương trình thi hoa hậu quốc tế. Tỉ phú "playboy" xung quanh là những thiếu nữ đẹp với ba vòng đo khiến nhiều cô ghen tị, tác giả sách về nghệ thuật làm giầu. Điều khiển chương trình truyền hình nổi tiếng "Người Tập sự" (The Apprentice) trên đài NBC. Cũng không thể quên chiếc phi cơ riêng mang tên Trump, uy thế bệ vệ có lẽ chỉ thua "Airforce One" của Tổng thống Mỹ một vài bước ... Và những câu nói gây sốc của ông! Nghĩ sao, nói vậy, không sợ mất lòng. Nhiều người bắt lỗi về kiểu ăn nói thẳng thừng này!

Chính trị là một nghề! Đặc biệt tại Hoa Kỳ, các vị tổng thống tiền nhiệm đều xuất thân từ chính trị đi lên. Ngay cả cố Tổng thống Ronald Reagan, mặc dù là một cựu tài tử Hollywood, nhưng trước khi đắc cử ông cũng đã có thời gian làm Thống đốc tiểu bang California. Donald Trump chưa bao giờ nắm một chức vụ dân cử nào cả! Như một ca sĩ không tên tuổi, từ trên trời rơi xuống, khiến giới chính trị nhà nghề xem thường. Rõ ràng, đảng Dân chủ và truyền thông Mỹ đều tin Hillary Clinton sẽ là tổng thống thứ 45 của Hoa Kỳ, các thăm dò dư luận (poll) cho đến trước khi có kết quả bầu cử tổng thống năm 2016 đều nói Hillary chắc chắn thắng. Thậm chí, tờ tuần báo Time còn in hình Hillary Clinton, nữ Tổng thống đầu tiên trên trang bìa chỉ vài giờ trước khi có kết quả. **Ngựa về ngược, Donald Trump trở thành vị tổng thống thứ 45, các ông bà chính trị gia chuyên nghiệp ngỡ ngàng, đám báo chí bẽ mặt. Tội này làm sao tha được?**

2. Tổng thống Donald Trump đòi tát cạn đầm lầy (Drain the swamp**) chính trị tại Washington D.C.!** Chính trị và tranh cử ở nước Mỹ và ngay cả những quốc gia tự do trên thế giới đòi hỏi một ngân sách vận động rất cao. Ít nhất là vài triệu đô cho những chức vụ nhỏ tại địa phương, đến vị trí quốc hội liên bang trên một chục hoặc trăm triệu là thường, và chức vụ tổng thống con số tính bằng tiền tỉ. Không như Việt Nam dùng tiền đó để mua quan, bán chức, đừng hiểu lầm. Tất cả dành cho chi phí vận động, quảng cáo trên truyền hình, tổ chức gặp mặt cử tri và trăm ngàn chi tiêu khác trong mùa tranh cử. Tiền đâu? Dĩ nhiên đến từ những cử tri ủng hộ đóng góp, từ 5, 10, 15 đô la đến vài ngàn. *Chỗ nào có đồng tiền dính vào thì trước sau cũng có vấn đề! Khi đắc cử, chính trị gia ai cũng có những món nợ lớn và phải trả bằng nhiều cách khác nhau, rất khó mà giữ tư cách.* Donald Trump là một doanh gia giầu có, chưa bao giờ vận động tranh cử, ông bỏ tiền túi, không cần xin ai. Trước mắt là ông trong sạch, không nợ nần. Chính vì thế cũng chẳng mấy ai chi phối được. Nhưng, hằng ngàn chính trị gia Mỹ khác, đâu có điều kiện như Trump? **Càng ngồi lâu trong địa vị, càng mang nợ nhiều. Để trả nợ, có ông bà nào dại dột lấy tiền lương của mình ra đâu? Trăm phương ngàn kế tìm cách lấy của dân. Lương thiện, thì tranh đấu mang về cho địa phương của mình những chương trình phúc lợi chung như xây xa lộ, phi trường, hay mở mang ngành nghề ở chính nơi đa số cử tri bầu cho họ. Bất lương, thì cho dân ăn bánh vẽ, đòi mở cửa rộng rãi cho di dân bất hợp pháp, hứa cung cấp bảo hiểm miễn phí, đánh thuế cho chết mẹ "thằng giầu", thằng mang danh "trung lưu" để nuôi đám "ăn bám". Tiền ở đâu? Không cần biết, cứ cho chúng nghe "sướng tai" để lấy phiếu đã. Họ chính là đầm lầy mà Tổng thống Donald Trump nhất định đòi tát cạn. Phiền thật! Nếu mình không đập trước, thì hắn sẽ nhanh chóng sờ đầu mình. Phòng thủ hay nhất là tấn công.**

Dân biểu đảng Dân chủ, Alexander N. Green, tiểu bang Texas đã không ngần ngại tuyên bố: "**Tôi rất lo ngại, nếu chúng ta không luận tội tổng thống, ông ta sẽ tái đắc cử**" [I'm concerned if we don't impeach this President he will get re-elected.] Một câu khác nổi tiếng không kém của Alexander N. Green, được đảng Cộng hoà trưng bầy ngay tại Hạ Nghị Viện trong phiên điều trần về "luận tội" Tổng thống Trump: "**Nếu Thượng Viện không kết tội, không có nghĩa chuyện đó sẽ qua đi**." [If the Senate does not convict, that does not mean that it's over.] Nói thẳng ra rồi đó, sợ gì ai? Nếu quý vị tha, chúng tôi sẽ làm tiếp! Ai bảo đụng đến miếng ăn của chúng tôi? Bài ca "Impeachment" sẽ được các ca sĩ "Dân chủ" các hệ thống truyền hình CNN, MSNBC tiếp tục hát cho đến ngày họ chiếm lại được Toà Bạch Ốc. **Đừng ngây thơ mà tin rằng sau phiên toà tại Thượng Nghị Viện mọi chuyện sẽ trở lại bình yên, thua keo này, họ bầy keo khác!**

Ngay trong ngày đầu tiên Thượng viện mở đầu phiên toà "luận tội" 21/1/2020, một nữ Dân biểu đảng Dân chủ, Maxine Waters, California: "**Chúng tôi sẽ không ngừng**" [We will not stop] ý nói là sẽ tiếp tục luận tội Tổng thống Trump. Chẳng cần bằng chứng gì cả, cứ đánh cho chừng nào Trump gục thì thôi. Cũng chính bà Maxine Waters, ngày 24/6/2018 kêu gọi dân Mỹ: "**Nếu bạn thấy bất cứ ai làm việc trong nội các của Trump tại nhà hàng, thương xá, cây xăng. Hãy tập họp thành đám đông, xua đuổi và nói họ không được đón tiếp ở bất cứ nơi nào**" [If you see anybody from Trump's Cabinet in a restaurant, in a department store, at a gasoline station ... You create a crowd and push back and tell them they're not welcome anywhere.] Ghét đến thế thì thôi! Không biết một dân biểu liên bang nói như thế có vi phạm luật pháp và quyền tự do của người khác không? Trò chơi "bá đạo" của hai vị dân cử này xin để bạn đọc phán xét.

Hebert Hoover có một định nghĩa về chính trị gia như sau: "*Trở thành một chính trị gia, là một nghề tồi tệ. Trở thành người phục vụ quần chúng là việc đáng vinh danh*" [Being a politician is a poor profession. Being a public servant is a noble one.] Tìm ra một chính trị gia thực sự vì dân vì nước không dễ**. Tìm ra một tổng thống làm việc 16 giờ một ngày, ăn lương 1 đô la một năm như Tổng thống Trump, chừng đó thôi cũng đủ là một tội mà nhiều chính trị gia, nhất là đảng Dân chủ lúc này đòi hạ ông đến cùng!** Chẳng thế, một hoạ sĩ chuyên vẽ tranh biếm hoạ chính trị Mỹ nêu ra một nguyên tắc mới, "**Nếu bạn không thắng cử, hãy truy tố hắn!**" [If you can't beat' em. Impeach' em.]

3. Tổng thống Donald Trump tấn công báo chí, truyền thông Mỹ. Từ nhiều đời tổng thống, giới báo chí và truyền thông Hoa Kỳ luôn được trọng vọng. Không một tổng thống nào muốn hay dám đụng đến nhóm này. Phóng viên, ký giả, nhất là nếu họ thuộc các hệ thống truyền hình hoặc báo chí cấp quốc gia uy tín. Trong chiến tranh Việt Nam, Tổng thống Lyndon Johnson đã chán nản tuyên bố trên truyền hình quốc gia: "***Nếu tôi mất Cronkite, tôi mất giới trung lưu Mỹ***" [If I've lost Cronkite, I've lost Middle America.] Walter Cronkite là ký giả uy tín của hệ thống truyền hình CBS Hoa Kỳ vào thập niên 60, ông được dân chúng gọi là "Người được tin tưởng nhất trên nước Mỹ!" Ông có mặt ở Sài Gòn trong dịp cộng sản Bắc Việt tấn công Tết Mậu thân 1968, trong một chương trình truyền hình toàn quốc, Cronkite tường thuật bi quan về sự tham chiến của Hoa Kỳ tại Việt Nam, khiến Tổng thống Johnson không còn tin ông có thể chinh phục dân Mỹ khi mất đi sự ủng hộ của Walter Cronkite. Phóng viên Sam Donaldson của đài truyền hình ABC nổi tiếng dưới thời Tổng thống Ronald Reagan về việc ông không ngại hét lớn câu hỏi ở khoảng cách đứng xa tổng thống, điều này chưa phóng viên nào dám làm. Từ những nuông chiều của các vị tổng thống, trong đó có cả sợ hãi, không muốn làm mất lòng đám "to mồm, to miệng". Thế là chẳng khác nào chắp cánh cho cọp. Một số phóng viên làm việc cho các đài truyền hình quốc tế hiện nay như CNN, MSNBC, một số báo chí thiên tả như New York Times, The Washington Post chọn hẳn thái độ chống đối Tổng thống Donald Trump ngay từ những ngày đầu tiên ông nhậm chức và họ vẫn tiếp tục cho đến nay. Tổng thống Donald Trump tuyên thệ nhậm chức ngày 20/1/2017 nhật báo Washington Post chạy hàng chữ lớn trên trang đầu: "**Chiến dịch luận tội Tổng thống Trump bắt đầu**" [The campaign to impeach President Trump has begun.]

Người công tâm nhất sẽ tự hỏi, "**Tổng thống chưa chính thức ngồi vào Toà Bạch Ốc làm việc, thì lấy đâu ra tội mà kết án?**" Chuyện đó không quan trọng! Báo chí, truyền hình cứ lải nhải mỗi ngày, rồi thiên hạ cũng phải tin mà thôi. Không có tội thì đẻ ra tội!

Nói có sách, mách có chứng, mời bạn đọc xem giới truyền thông Hoa Kỳ đã BỎ QUA những THÀNH TỰU của Tổng thống Donald Trump và TẬP TRUNG vào tin tức BẤT LỢI cho ông như thế nào trong những ngày qua, tin từ Media Research Center ABC, CBS, NBC Chương trình tin tức buổi chiều, từ ngày 24/9/2029 đến ngày 1/1/2020: "Thông tin chuyện Truất phế: 93% + Tin tức tiêu cực. 849 phút: truất phế + 126 phút: rút quân khỏi Syria + 78 phút: tiêu diệt ISIS + 19 phút: Bắc Hàn + 17 phút: di dân + 9 phút: thành quả kinh tế!" [Media's Impeachment Obsession: 93% Negative. 849 minutes: impeachment + 126 minutes: withdrawing troops from Syria + 78 minutes: fight against ISIS + 19 minutes: North Korea relations + 17 minutes: imigration + 9 minutes: trade/economy.] **Bạn nghĩ sao về hai con số khác biệt giữa 849 phút tường trình những tin tức truất phế Tổng thống Trump, so với 9 phút nói đến thành quả của ông? Cách tường thuật có công bằng không?**

Cá tính mạnh mẽ, Tổng thống Trump sẵn sàng đương đầu với đám truyền thông thổ tả. Các vị tiền nhiệm, hằng năm đều tổ chức một dạ tiệc tại Toà Bạch Ốc để khoản đãi đám báo chí, truyền thông. Trong buổi tiệc đó, tổng thống sẽ đem bản thân mình ra làm chuyện "tếu" kể cho quan khách. Thế nhưng, trong ba năm, ông Trump chỉ tổ chức một năm đầu và để cho cô nữ Phát ngôn viên Toà Bạch Ốc chủ toạ, thay mình. Hai năm kế tiếp vất luôn trò khỉ này, làm gì nhau? Tay phóng viên trẻ và thiên tả của CNN, Jim Acosta, muốn chơi nổi trên truyền hình luôn luôn hỏi nhiều câu hỏi gài bẫy, xấc xược trong những buổi họp báo thường nhật của Phát ngôn viên Toà Bạch Ốc. Vì thời giờ có hạn, Jim Acosta đã chiếm khá nhiều thời gian cho các ký giả khác đặt câu hỏi, anh ta đã bị cảnh cáo bằng cách rút thẻ tham dự họp báo trong 20 ngày. Khi Tổng thống Trump trả lời ký giả, cậu nhóc Jim Acosta tập tành noi gương người hùng Sam Donaldson thuở nào liền bị ông Trump quạt thẳng thừng ... Trăng mật giữa tổng thống và báo chí, truyền thông thường là 100 ngày sau khi đắc cử, có nghĩa là họ để yên cho tổng thống làm việc, không tấn công hay tường thuật tiêu cực. Nhưng với Tổng thống Donald Trump, chuyện này không có. Đánh ngay từ ngày đầu tiên! Ông cũng không cần. Họp báo thường ngày của Phát ngôn viên Toà Bạch Ốc cũng dẹp luôn. Thay vào đó, ông Trump bao giờ cũng dành ra trên 30 phút để trả lời trực tiếp các câu hỏi của ký giả, phóng viên, ngay tại sân cỏ Toà Bạch Ốc, trên đường tổng thống ra trực thăng Marine One. Không còn ngang nhiên ngồi trong căn phòng ấm áp, đầy đủ tiện nghi nữa. Các em muốn hỏi "qua" chịu khó đứng chờ ngoài sân cỏ, và lịch sự. **Đang từ những hung thần không ngại, mang danh "đệ tứ quyền" giờ đây phải đứng chịu lạnh ngoài sân cỏ, hận Trump là đúng quá. Tại sao, là một tổng thống Hoa Kỳ lại phải cúi đầu trước đám báo chí nhỉ? Có lẽ Tổng thống Trump nghĩ thế, phải có trên, có dưới chứ?**

Dĩ nhiên Tổng thống Donald Trump cũng có những ký giả, phóng viên thuộc cánh hữu như đài truyền hình Fox và những tờ báo thân cận yểm trợ. Những bài tường trình của họ rất vô tư, điều gì ông làm tốt họ sẵn sàng khen, điều gì làm sai họ phê bình. Quan trọng hơn cả, họ không chơi trò "mất dậy" cắt chữ, biến sự việc tốt thành xấu như phe chống đối. Thí dụ, khi Tổng thống Trump tuyên bố ông sẽ đưa ra Quốc hội một đề nghị ngăn cấm di dân BẤT HỢP PHÁP vào Hoa kỳ. Thì đám truyền thông thổ tả đưa tin bỏ đi chữ "BẤT HỢP PHÁP" trở thành tổng thống sẽ đưa ra Quốc hôi đề nghị NGĂN CẤM DI DÂN. Một thí

dụ khác khiến nhiều người ăn trợ cấp xã hội (welfare, food stamp, housing, medicare ..) sợ đến tái mặt. Ông Trump đề nghị kiểm soát và loại bỏ những người khai gian để hưởng phúc lợi xã hội. Trong cộng đồng, chúng ta biết, có những gia đình vợ chồng giả vờ ly dị để được hưởng trợ cấp xã hội, có người lĩnh food stamp nhưng vẫn đi làm nhận tiền mặt. Thậm chí, có cả luật sư hướng dẫn cách làm hồ sơ nhập cư giả ... Đấy là nhóm sẽ được ưu ái hỏi thăm. Còn ai thật sự già cả, neo đơn, khó khăn, thì đâu bị ảnh hưởng gì? Chỉ cần quên đi ba chữ BẤT HỢP PHÁP, đám truyền thông thổ tả đủ khiến số đông không theo dõi tin tức, hoặc không rành tiếng Anh lên cơn sốt rồi! Thế là bầy đàn đua nhau chửi Trump, một số cây viết trong cộng đồng Việt Nam cũng không tiếc lời mạt sát, có những ông cựu sĩ quan cấp tá Việt Nam Cộng Hoà cũng đứng về phía đảng dân chủ để chống Trump, mà quên rằng "thời của các cụ đã qua!" R.I.P.

Đụng vào đám báo chí Mỹ là đụng vào ổ kiến lửa, Tổng thống Donald Trump cho chúng ta thấy ông thừa bản lĩnh để hạ nhóm này. **Chúng tôi luôn dành sự kính trọng cho các ký giả, và phóng viên chân chính, xin độc giả đừng vội vơ đũa cả nắm**. **Chỉ tiếc rằng trong đầm lầy khó mà tìm ra những đoá sen thơm ngát, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!**

4. Dân chúng Mỹ không mấy để ý đến chính trị. Nếu hỏi một người trẻ Mỹ, ai là cầu thủ bóng rổ nổi tiếng, ai là ca sĩ hàng đầu, ai là siêu mẫu ...? Hầu như trên 80% họ trả lời đúng ngay. Hiện nay, nước Mỹ đang mùa vận động tranh cử của các ứng cử viên đảng Dân chủ, nhưng phóng viên đài truyền hình đem ảnh các vị Dân chủ đang tranh cử ra hỏi người dân trên đường phố, hoàn toàn bất ngờ, không chọn lựa ai cả, rất nhiều người trẻ không biết người trong bức hình đó là ai?

Có biết chăng về chính trị, hoặc là qua các cô thầy tại nhà trường, hay bản tin trên truyền hình mỗi buổi chiều lúc 18:00. Người trẻ không ngồi hàng giờ nghe tranh luận bầu cử (debate) họ chỉ nghe lướt qua trong bữa ăn tối, phóng viên truyền hình nói sao, họ biết vậy. Sự thiếu hiểu biết, hay nói rõ hơn là ngu dốt về chính trị này tạo ra mảnh đất mầu mỡ cho những chính trị gia vô lương tâm và đám báo chí, truyền thông thổ tả lợi dụng, tuyên truyền chống Trump.

Paul Joseph Goebbels, Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền Đức Quốc Xã dưới thời Hitler, đưa ra một nguyên tắc tẩy não vô cùng hiệu quả, cho đến nay, đảng Cộng sản khắp nơi trên thế giới và đặc biệt Việt Nam đều dùng làm kim chỉ nam cho chính sách tuyên truyền: "**Nếu bạn to miệng nói dối và cứ lập đi lập lại, mọi người cuối cùng sẽ tin vào điều đó. Lời nói dối chỉ có thể tồn tại khi nhà nước ngăn cấm người dân hiểu biết về chính trị, kinh tế, hay quân sự. Do đó, nó rất quan trọng khi nhà nước sử dụng mọi quyền lực của mình để đàn áp bất đồng chính kiến (ý nói dùng bạo lực) vì sự thật là kẻ thù chết người của dối trá. Sự thật là kẻ thù lớn nhất của nhà nước.**" [If you tell a lie big enough and keep repeating it, people will eventually come to believe it. The lie can be maintained only for such time as the State can shield the people from the political, economic and/or military consequences of the lie. It thus becomes vitally important for the State to use all of its powers to repress dissent, for the truth is the mortal enemy of the lie, and thus by extension, the truth is the greatest enemy of the State.]

Các bạn tại Việt Nam bây giờ đã hiểu rõ tại sao đảng cộng sản ngăn cấm mọi người biết sự thật, họ đặt tường lửa cấm vào Internet, gần 1,000 tờ báo, đài phát thanh, truyền hình, chỉ có một trưởng ban biên tập đó là "Ban Tuyên giáo" đăng những gì đảng cho phép, định hướng dư luận những gì đảng muốn, và bỏ tù thật nặng những người bất đồng chính kiến. Cụ Lê Đình Kình một đảng viên với 65 tuổi đảng, vừa bị chính đảng ra lệnh tử hình cũng không ngoài mục đích bịt miệng, bịt mắt người dân.

Đọc đến đây, thế nào cũng có nhiều người ném đá và chụp lên đầu chúng tôi chiếc mũ "cuồng Trump". Đúng hay sai, lương tâm mình biết. Chỉ xin giới thiệu cùng độc giả hai nhân vật nổi tiếng, đảng viên trung thành của đảng Dân chủ. Cả hai bỏ phiếu cho Hillary Clinton. Cả hai không tiếc lời phê bình nặng nề, nhưng nhân văn với Tổng thống Donald Trump: Cựu luật sư, thẩm phán, và công tố viên đặc biệt Ken Starr, ông cũng là người đứng đầu trong Uỷ ban Điều tra vụ bê bối tình dục giữa Tổng thống Bill Clinton và cô sinh viên tập sự Monica Lewinsky. Người thứ hai là Giáo sư Alan Dershowitz, ông trở thành giáo sư Luật của đại học Harvard vào năm 28 tuổi, chuyên ngành về "Hiến pháp Hoa Kỳ". Cả hai vị hiện nay là thành viên của nhóm luật sư biện hộ cho tổng thống Donald Trump! Không ai có thể gọi hai vị học giả này là "cuồng Trump", họ không hề đứng về phía Trump, họ trung thành với "Hiến pháp" mà các vị tổ phụ của đất nước Hoa Kỳ viết ra cách đây 231 năm (4/3/1789).

Giáo sư Alan Dershowitz Thẩm phán Kenn Starr

Hiến pháp, định nghĩa trong trường hợp có thể truy tố một tổng thống? "**Tổng thống có thể bị truất phế, rời khỏi chức vụ nếu bị kết án, về các tội Phản quốc (Treason), Hối lộ (Bribery) những tội đại hình và tiểu hình (High Crimes and Misdemeanors) khác.**" [The President ... shall be removed from Office on Impeachment for, and Conviction of, Treason, Bribery, or other high Crimes and Misdemeanors.]

Những ai còn chút công tâm, vui lòng chỉ giáo cho người viết Tổng thống Donald Trump đã vi phạm những gì trong các điều khoản hiến pháp các vị tổ phụ đất nước Hoa Kỳ đã nêu ra ở trên?

Nguyễn Tường Tuấn
<tuan@1TeamConcept.com>
24/01/20